

KOSTELECKÝ ANDĚL

Věstník Římskokatolické farnosti sv. Andělů strážných
v Kostelci nad Černými lesy

Číslo 4.

XX.ročník

Vychází v dubnu 2022

Velikonoce 2022

Jsem vděčný za rozhovor, v němž jsem byl zpraven o myšlence, kterou vyslovil americký františkán Richard Rohr, která se nachází v jeho knize Univerzální Kristus. Píše, že příběh (dnes se často říká narativ-vyprávění) o prvních lidech, kteří hřešili, byli vyhnáni z ráje a že musel právě proto přijít Ježíš a vykoupit je, nikoho dnes moc neoslovuje. Dostali jsme se z úvozové cesty tradice, v níž tato myšlenka byla v židovském a potom v křesťanské úpravě předávána.

Nové generace v této tradici nevyrůstají a chybí způsob chápání, v němž biblické vyjádření k začátkům člověka a zla v něm a řešení vysvobození člověka může být přijímáno. Nicméně příběh Ježíše Krista je právě dnes, kdy je různými způsoby člověk odlidšťován (dehumanizován), důležitý.

V době postní, utrpení přes kříž velikonoční si uvědomujeme, že v Ježíšově osudu je nám nabízena cesta najít smyslu člověka. Vyústění jeho cesty k Životu. Právě v Ježíši je nám dáván prozřetelnostně pevný bod v této tekuté době názorů, kde se člověk propadá a ztrácí se, a nakonec rezignuje a utíká ze života. Proto každá rána, kterou přijal, každá modlitba v utrpení za druhé, každá chvíle odevzdání do vůle Boží, každé jeho povstání na cestě křížové, jeho odpuštění mučitelům, jeho cesta do nicoty, kde už může jen zářit Boží síla a neměnnost a Boží láska a pravda, jež zazářila o velikonocích je pro nás cestou naděje a zdrojem optimismu, že On pán je skutečný vítěz nad všemi ničícími silami a ani peklo to nemůže zastavit. On je Pán, On je Pán. Ježíš Kristus zmrtvýchvstal a on je Pán. Každé koleno ať poklekne a každý jazyk vyzná, že Ježíš Kristus je Pán.

Požehnané velikonoce 2022. J. Lízner

FRANTIŠKOVO POSELSTVÍ

Hlavním tématem encykliky **Fratelli Tutti** je „sociální přátelství, které nikoho nevylučuje“ a „bratrství otevřené pro všechny“.

Papež František přesně reflektuje nezdravé tendence v současné globalizované společnosti, politice, hospodářství a médiích. Bezbřehý individualismus, ztrátu smyslu pro společné dobro a vylučování znevýhodněných lidí.

Jako muž naděje, povzbuzuje nás křesťany a všechny lidi dobré vůle ke vzájemnému setkávání a rozvíjení vztahů uvnitř menších i větších společenství.

Encykliky **Lumen fidei** (o víře, spolu s Benediktem XVI.)

Laudato si (o péči o společný domov)

apoštolské exhortace **Evangelii gaudium** (o hlásání evangelia v současném světě)

Amoris laetitia (o lásce v rodině)

Gaudete et exsultate (o povolání ke svatosti v dnešním světě)

Christus vivit (k mladým lidem a celému Božímu lidu)

Querida Amazonia („Milovaná Amazonie“)

jsou poselstvím papeže Františka, a byla psaná a adresovaná nám věřícím a všem lidem dobré vůle. Z různých důvodů nemáme příležitost a vůli tyto texty číst a blíže se s nimi seznamovat.

V pátek 22. dubna bude možnost setkat se nad textem encykliky FRATELLI TUTTI v 19. hod po mši sv. na faře.

Textem provází Jan Svatoš.

Jste srdečně zváni!

ANKETA

Vážení a milí čtenáři Anděla, zdánlivě jednoduchá otázka by mohla zapříchit vaše hlubší zamyšlení a přinést zajímavé svědectví.

PROČ NE/CHODÍTE DO KOSTELA NA BOHOSLUŽBU?

Odpovědi do ankety pošlete na email: marivecerova@seznam.cz. do 10. dubna 2022

Odesláním odpovědi souhlasíte s jejím zveřejněním v Andělovi.

Děkujeme všem, kteří se odvážně zapojí.

Farář Titaniku

Potopení Titaniku 15. dubna 1912, která stála život více než 1500 lidí, může i dnes poskytnout řadu poučení. Těch negativních o nezodpovědnosti, chamtivosti a zbabělosti, ale i pozitivních o obrovské odvaze, smyslu pro povinnost a hrdinství.

Jedním z hrdinů této tragédie byl P. Thomas Bylese, který odmítl místo v záchranném člunu a zahynul s lodí, když do poslední chvíle sloužil těm, kteří z ní nemohli uniknout.

Narodil se 26. února 1870 jako nejstarší ze sedmi dětí Alfreda Bylese, pastora kongregacionalistů. Během studií teologie na Oxfordu v roce 1894 konvertoval ke katolicismu a při křtu přijal jméno Thomas.

Po dostudování nějakou dobu působil na univerzitě a rovněž jako soukromý učitel v rodinách vysoké šlechty. Později odjel studovat teologii do Říma, kněžské svěcení obdržel v roce 1902. V roce 1905 mu byla svěřena farnost sv. Heleny v městečku Chipping Ongar v hrabství Essex. V roce 1912 byl pozván na svatbu svého bratra Williama, který byl obchodníkem a usadil se v New Yorku. Na cestu vyrazil druhou třídou na Titaniku.

Během plavby sloužil svátostmi svým spolucestujícím, protože na lodi plulo v nižších třídách mnoho katolíků a cesta probíhala o velikonočním oktávu. Mši svatou sloužil i osudného 14. dubna, na který připadla tzv. Bílá neděle, uzavírající velikonoční oktáv. Při nárazu na ledovec se otec Byles zrovna modlil breviář na horní palubě. Když se loď po nárazu na kru začala potápět, otec Byles pečoval především o cestující III. třídy, uklidňoval je, dával jim požehnání a rozhřešení, modlil se s nimi růženec, vodil ženy a děti na člunovou palubu a pomáhal jim nastupovat do záchranných člunů. Sám setrval na palubě a dál se staral o své dočasné „farníky“, na které místo ve člunech nezbývalo. Krátce před tím, než se loď potopila, byl viděn obklopený asi stovkou cestujících, jak jim uděluje generální rozhřešení.

Jezuita P. J. Cooreman napsal ve své kondolenci zaslané Williamovi, bratrově otce Thomase: „Modlím se za něj, ale abych byl upřímný, mnohem více tíhnu k tomu, prosit jej, aby on orodoval za mne, aby se mi skrz jeho přímlovu dostalo síly plnit své povinnosti tak, jako to dokázal on.“ Myslím, že to vystihl velice dobře.

Vybral R. Jozíf

OKO EKUMÉNY

PROSBA K ČLOVĚKU

Dobří a milosrdní lidé dobré vůle
Do našich rukou byla svěřena Země
My všichni máme za osud světa plnou odpovědnost
Používejme chladnou hlavu, rozum a moudrost
Budme si vědomi, že i naši protivníci si přejí dobro a lásku
Milujme své nepřátele a snažme se jim porozumět
Netrvejme tvrdohlavě na svých požadavcích
Opusťme svůj egoismus a zaslepenost
Uvědomme si, že naše hladovost a touha po moci nás vede do záhuby
Nezapomeňme na naši povinnost mít **DOBROU VŮLI!**

GALILEA DNEŠKA

Víme, co Ježíšovo vzkříšení není. Není jen obrazné vyjádření toho, že jsou živé (tedy „věčně aktuální“) Ježíšovy myšlenky – to by bylo opravdu málo. Vzkříšení také není – něčím na způsob resuscitace a reanimace, není to oživení mrtvoly a návrat mrtvého do tohoto světa a tohoto života, který opět končí smrtí. Pavel říká: „Vždyť víme, že Kristus, když byl vzkříšen z mrtvých, už neumírá, smrt nad ním už nepanuje“. (Římanům 6,9) Ježíš se nevrací zpátky, nýbrž ukazuje dopředu. Také hlas, který odvrací pozornost učedníků od prázdného hrobu, zve na cestu: „Jde před vámi do Galileje, tam ho spatříte“ (Mk 16,7)

Položme si otázku: Kde je ta Galilea dneška, kde se můžeme setkat s živým Kristem?

Hledání živého Krista není jen privátní záležitostí, neděje se jen v jakési soukromé zbožné zahrádce, oplocené vůči vnějšímu světu.

Bůh se děje ve vztazích, ukazuje se v lásce. Nebude ovšem jen ve věřících. Bude také v oněch „anonymních křesťanech“, daleko za viditelnými hranicemi církve; bude ve všech, kteří hledají pravdu, krásu, lásku a dobro. Bude v jejich touze a jejich hledání.

Svět hledajících, to je možná ta Galilea dneška, kam se musíme vydat – jednak tam Krista přinést a také ho tam nalézat.

Čas prázdných kostelů, Tomáš Halík

Žena básníka – Marie Zahradníčková

Jan Zahradníček (†7.10.1960) je dnes široké veřejnosti téměř neznámý, ačkoliv se jednalo o jednoho z nejtalentovanějších básníků meziválečného období, jehož vstup do literatury uvítal i přísný dobový kritik František Xaver Šalda. Způsobila to jeho výrazná katolická orientace, která komunistické intelektuály dráždila už ve třicátých letech a v průběhu doby se ještě stupňovala.

V roce 1951 byl ve vykonstruovaném politickém procesu s katolicky orientovanou inteligencí odsouzen na 13 let do vězení. Na přímlovu Jaroslava Seiferta mu měl být trest vězení snížen na devět let s příslibem předčasného propuštění. V té době ho navíc potkalo další velké neštěstí, když jeho dvě děti tragicky zemřely na otravu houbami. V roce 1960 byl Jan Zahradníček po amnestii z vězení skutečně propuštěn, ale na svobodu odešel s podlomeným zdravím a už na počátku října zemřel.

Na osudu této rodiny je velmi dobře patrné, jak byl komunistický režim nepřátelský i k lidem z dnešního hlediska chudým, pokud je zařadil mezi své nepřátele, jak likvidoval lidi, kteří viděli smysl života ve své těžké práci v horách, kterou jim z jejich hlediska určil Bůh. Zahradníčkovu poezii tito prostí lidé chápat nemohli, ale vážili si ho jako

člověka statečného, který si svůj krutý osud nezavinil. Básník se zachoval statečně už za protektorátu, kdy schovával před nacisty různé lidi, mimo jiné manželku generála Ludvíka Svobody, který mu za to i oficiálně poděkoval, ale pro básníkovu záchranu pak už nic neudělal.

„Milovaná Mařenko, spoléhám na Tvou rozumnost a na Tvou sílu, která už toho tolik snesla a unesla, že by se těžko našla jiná žena, která by se Ti mohla vyrovnat“. Toto napsal básník v roce 1957 z mírovského vězení své ženě Marii.

Její smrtí 13. dubna 2012 (ve věku 93 let) se završuje pohnutá kapitola české literatury 20. století i příběh krutě zkoušeného manželství a rodiny.

Vybral R. Jozíf

ROZHOVOR

Pan **Prof. Ing. LUBOMÍR MLČOCH, CSc.** je výraznou osobností našeho farního společenství. Výškou, zpěvem, osobním nasazením a zajímavým názorem.

- Dobrý den pane Mlčochu, ovlivňuje rodná Morava Váš život ve Středních Čechách? A kdy pomáhá moravský kořen?

V Praze budu brzy 60 let, v Kostelci jsem 20 let na chalupě. Prvních 18 let na Hané mne ovlivnilo natrvalo. Česká a moravská mentalita se trochu liší, i když trend je k uniformitě, což je škoda. Ale v Kostelci mám už dobré přátele, srdečnost a otevřenost je mezi námi. Díky Bohu.

- Potkal jste v životě zajímavé lidi. Vzpomněl byste někoho?

To by vydalo na knížku. Nejvíc si cením kněží mého života, P. Machače od sv. Matěje, P. Aloise Moce OFM, a P. Benedikta Holotu OFM. „Starec“ ve východní spiritualitě je moudrý duchovní rádce. Před vstupem do politiky jsem se znal s Václavem Klausem i Milošem Zemanem, po roce 1989 i s Václavem Havlem, ale už méně, netykali jsme si. Ale rádcem jsem prezidentům nebyl, politika pro mne nebyla.

- Co pro Vás znamená „Boží přítomnost“?

Je to upřímná snaha člověka žít u vědomí - pokud možno stále- že je milovaným dítětem Božím.

- Byl jste farním koordinátorem synodálního setkávání, co byste řekl o této zkušenosti?

Právě jsem odeslal dva výstupy z našich asi osmi setkání na faře, o slavení v církvi, a o dialogu v církvi. Přípravě všech deseti témat k synodním setkáním jsem se věnoval s nasazením, jak mi radil i můj skoro stoletý zpovědník otec Benedikt, a nedbal jsem na chmurnou předpověď novokněže františkána, že ze synodality nic nebude, že to vyšumí. Energie vynaložené na setkávání rozhodně nelituji, nás 6-9 se lépe poznalo, a pokud jde o výsledek, ten už musíme „hodit na Pána“. Ale setkávat bychom se přitom měli dál, protože Pán něco nechává také na nás.

- Které synodní podněty Vás nejvíc zaujaly?

Duch svatý vane, kam chce a jak chce, někdy docela překvapivě. Připravil jsem podrobné seznamy možných podnětů pro všech deset synodních témat, ale nakonec ta (prý až megalomanská) příprava vyzněla i pro mne objektivně. Spor o záchodek na faře z 1. setkání jsem nepřipravil (ale podílel se na něm), záhy utichl, protože došlo ke dvěma objevům: záchodek slouží i bezdomovcům, a pro ty je až dost dobrý, a pro akademické hledače víry na přednáškách ČKA není zas tak špatný, aby na přednášky tak atraktivní přestali chodit. Díky Bohu. Na další dvě témata prakticky nedošlo, ale „vycházející církví“ jsme se přece jen stali: i když zatím jen „na pár kroků“ ven z kostela: při Mikulášské nadílce před sv. Janem Křtitelem, a při zpěvu rorátů i pro návštěvníky náměstí. Potom už se setkání podkladů přece jen držela, ale ani já jsem nečekal, že se stanu zastáncem konzervativní liturgie Tridentské mše - pro ty, kdo v ní vidí velkou pomoc proti úpadku smyslu pro posvátno v naší dnešní kultuře až pakultuře. Téma dialogu v církvi nás vyčerpalo natolik, že na úvahy o podílu nás křesťanů na dialogu ve společnosti už nedošlo (to ale vlastně až tak překvapivé není: z útulku kostelů do povětří světa se nám moc nechce...).

Dostal jsem synodalitu na starost i v rámci sekulárních františkánů (tedy žijících právě ve světě, ne v klauzuře klášterů). Čtu si výstupy z asi 10 místních společenství, a nacházím tam i něco pro naši farnost. Návrh na „společenství dětí“: když se nám nedaří oslovit mládež, musíme začít od „batolat“. Chce to ale jednu dvě tři rodiny s malými dětmi, které přizvou např. maminky na mateřské, které dosud kolem kostela jen chodí. Kritika hudby v rámci liturgie (od odborníka z Brna) na nás neplatí; ten došel k tomu, že jsme na tom hůř než v 80. letech. A skutečně, varhaníků je prý dnes ještě méně než kněží, a těch je stále méně. To my máme aspoň dva či možná tři varhaníky na jednoho kněze! A zpěváci žalmů jsou ještě početnější! Tedy díky Bohu! Ale možná přece něco: neměli bychom se naučit tu naši chrámovou muziku „lépe prodávat“ nevěřícímu světu? Chránový sbor Chorus Angelicus je dokladem „kvalitního zboží“ o které je zájem i mimo kostelní zdi.

- Co byste vzkázal a popřál naší kostelecké farnosti?

Pozdravení pokoje a dobra pochází od sv. Františka, a už před lety jsem se ho naučil používat jako zakončení mé korespondence. Tedy pokoj a dobro naší farnosti u sv. Andělů Strážných, pokoj a dobro našemu obětavému pateru Líznerovi.

Za rozhovor děkuje M. Večeřová

. Ježíšův hrob je prázdný!!!

Vchod zakrývala velká kamenná deska nebo těžký kulatý kámen, který se ke vchodu přivalil pomocí sochorů. Na přání Židů hlídala hrob římská stráž. Hrob byl oficiálně opatřen pečeti. Jak to, že v neděli ráno, třetí den po pohřbu, byl hrob prázdný?

Teorie č.1. Tělo Ježíše odnesli Židé nebo Římané. To je však málo pravděpodobné. Římané to neudělali už proto, že jejich armáda byla velmi profesionální. V římské armádě bylo 18 přestupků, za které mohla být stráž odsouzena k smrti. Patřilo mezi ně i to, že během služby usnula nebo opustila své stanoviště. Proto se vyděšená stráž ztratila, hned jak se otevřel hrob. A kdyby měli tělo u sebe Židé, stačilo by jim ho ukázat, a tak by udusili křesťanskou církev hned v počátcích.

Teorie č.2. Ježíšovo tělo odnesli učedníci. Jak se asi cítí skupina mladých mužů, kterým veřejně popravili jejich mistra? Krčili se, zamčení v pokojíku a plánovali si návrat domů k rodinám. Jejich naděje byly složeny v Ježíši a ten byl mrtev. Skupinka vesničanů, kterým se sesypal celý jejich svět, a báli se o vlastní život. To je obrázek učedníků po Ježíšově pohřbu. Ti by podnikli útok proti ozbrojené římské hlídce?

Teorie č.3. Ježíš nezemřel, ale pouze omdlel vyčerpáním a ztrátou krve. Všichni ho považovali za mrtvého, ale on se později probal, a učedníci to proto považovali za vzkříšení. Představme si člověka, který se probere z klinické smrti, krvácejícího, zbitého a vyhladovělého, jak odvaluje dvoutunový kámen od vchodu, plíží se nepozorovaně k městu, kde se ošetří a posílí do té míry, že se jeví učedníkům jako zmrtvýchvstalý. To není reálné, to je Hollywood.

Teorie č. 4. Nadpřirozené zmrtvýchvstání. Přijmeme-li svědectví mnoha nezávislých pisatelů Nového Zákona, všechny nesrovnalosti padají. Vysvětlí se útěk stráže, prázdný hrob, setkání Ježíše s jeho následovníky i proměna učedníků: Včera byli v depresi a strachu. Zítra budou nadšeně na ulici vyprávět o tom, se kterým se setkali, a to i přes hrozbu vězení a smrti. Jejich zkušenost je silnější nežli hrozby mocných. Až na jednoho zemřeli nakonec na mučidlech, neodvolali, že viděli vzkříšeného Ježíše.

Jeden z nejlepších právníků USA a profesor Harvardské univerzity Dr. Simon Greenleaf napsal knihu v níž zkoumá právní hodnotu svědectví apoštolů o vzkříšení Ježíše Krista. Dochází k závěru, že Kristovo vzkříšení je v souladu se zákony o pravdivém důkazu, jak je používají soudy, je jednou z nejlépe doložených historických skutečností.

Lord Darling, bývalý nejvyšší soudce Velké Británie prohlásil:

Existují tak drtivé důkazy, pozitivní i negativní, přímé i nepřímé, že žádný rozumný soud na světě by nemohl vynést jiný rozsudek nežli ten, že zpráva o vzkříšení je pravdivá.

Vybral R. Jozíf

VŠICHNI VSTANEME!

Za dva tisíce let se neobjevila žádná lepší alternativa naší víry. Dodnes jsem nenašel žádný spolehlivý zdroj pro útěchu, sílu k životu, provázení za každých okolností a naději – než u Ježíše Krista.

Psychologové nám radí, jak se nezhroutit, jak přežít koronavirus a jiné strachy našeho života. Jak nahradit ztrátu základních životních jistot, narušenou důvěru ve smysl života. Radí nám vyjít do přírody, popovídat si nebo si pořídit domácího mazlíčka, což doporučují jako dobrou psychickou podporu. Páni psychologové, my děkujeme.

Odpovíme – Bůh je větší - Ježíš Kristus! V evangeliu mu tečou slzy člověka, chvěje se, prožívá úzkost - ale pak jedná jako Bůh: „Já jsem Vzkříšení a Život!“ Život, který neohroží žádná nemoc, ba ani smrt.

Toto evangelium je napsáno pro nás, a když je přijmeme, snad až „empiricky“ vyzkoušíme, že není třeba se před ničím hroutit, naopak, že nás zaplaví důvěra, naděje, jistota – a radost.

Rybář na poušti, Jan Rybář SJ

Blahoslavený Karel I.

**17.8.1887 zámek Persenbeug - †1.4.1922 Monte Funchal*

Za vznik první republiky vděčíme nejen politikům zahraničního i domácího odboje, ale i umírněnému císaři, který si nepřál krveprolití. Ovšem to tehdy nikdo příliš nedocenil. Konference vyslanců dohodových států, jež nechaly bývalého panovníka na Madeiru vyhostit, se usnesla, že jeho rodina musí od nástupnických států, které vznikly na místě bývalé podunajské monarchie, ročně obdržet příspěvek ve výši 20 000 liber. O tuto částku se měly podělit rovným dílem. Ovšem velkorysost chyběla, žádný z nástupnických států nic neposlal a dohodové státy na tom netrvaly. Československá vláda zabrala bez náhrady veškerý majetek příslušníkům dynastie a ihned odmítla návrh, aby se Karel s rodinou usídlil v Brandýse nad Labem. Ukázal se být pravdivým biblický žalm: „*Lépe utíkat se k Hospodinu, než doufat v člověka.*“

Netrvalo dlouho a zrodil se mýtus, jak český národ nenáviděl „žalář národů“, z opatrného byrokrata Františka Josefa I. se stal slabomyslný stařec, zatímco z přesvědčeného katolíka a vzorného manžela a otce Karla sukničkář a alkoholik.

Životní příběh císaře Karla ukazuje, že vždy nezáleží jen na úspěchu, ale spíše na snaze a vůli všechno v životě zvládnout co nejsprávněji a co nejkorektněji.

R. Jozíf

Mariánská poutní místa

86. Kašperské Hory – kostel Panny Marie Sněžné

O bohatství města vypovídá skutečnost, že se v něm nacházejí tři kostely, výstavní radnice na náměstí, nespočet kaplí a dalších drobných sakrálních památek.

Zlato objevili v této lokalitě pravděpodobně Keltové, kteří zde vybudovali v období třetího a pátého století před Kristem hradiště Obří hrad a Sedlo. Znovu pak bylo zlato objeveno za posledních Přemyslovců ve 13.století, kdy začala zlatá horečka. Vrcholný rozkvět zažívá město za vlády Jana Lucemburského. Tehdy poskytli obyvatelé králi Janu Lucemburskému na válečné tažení 600 horníků, aniž by to omezilo těžbu zlata.

Zdejší poutní místo vzniklo při cestě na Rejštejn u pramene zázračné vody na jihu městečka na přelomu 17. a 18. století. Tehdy byla u cesty ke Zlatému potoku postavena malá barokní kaple. Vzhledem k trvalému růstu počtu poutníků byl nad ní v letech 1850–67 postaven kostel v novorománském slohu podle plánů domácího zednického mistra Jana Buchingra. Náklady byly hrazeny především z finanční sbírky. Pouť se zde koná vždy okolo 5. srpna.

Kašperskohorskou pouť, jak probíhala v 19.století, zachytil Karel Klostermann v románu V ráji šumavském.

Sousední kaple Panny Marie Klatovské, zvaná Grantl byla původním místem konání mariánských poutí, než se z důvodu malé kapacity přistoupilo ke stavbě nového kostela v její blízkosti.

Vybral R. Jozíf

Z historického kalendáře

- 1.dubna 1922** zemřel bl. Karel I. Habsburský, poslední císař rakouský a (nekorunovaný) král český (100 let)
- 1.dubna 2007** zemřel Mons. ThLic. Karel Pilík, katolický kněz, prelát a notář kurie. Spoluzakladatel „Hnutí fokoláre“. Působil jako duchovní rádce lidí z nejrůznějších profesí, včetně některých politiků. (15 let)
- 2.dubna 1507** zemřel sv.František z Pauly, zakladatel paulánského řádu (515 let)
- 7.dubna 1962** zemřel Jaroslav Durych, český spisovatel (60 let)
- 12.dubna 1012** na český knížecí stolec nastoupil Oldřich (1010 let)
- 15.dubna 1607** zemřel bl.Cézar z Buz, francouzský kněz, zakladatel sdružení světských kněží - doktrinářů (415 let)
- 15.dubna 1707** se Leonhard Euler, švýcarský vědec, jeden z největších matematiků všech dob (315 let)
- 15.dubna 1912** se potopil britský luxusní parník Titanic (110 let)
- 16.dubna 1927** se narodil emeritní papež Benedikt XVI. (95 narozeniny)
- 16.dubna 2002** zemřel Zdeněk Bonaventura Bouše, františkán, teolog a liturgista (20 let)
- 17.dubna 1817** se narodil František Pravda (Vojtěch Hlinka), český katolický kněz-buditel, spisovatel (205 let)
- 19.dubna 1932** se narodil Jaroslav Med, český literární historik a publicista (90 let)
- 25.dubna 1912** zemřel sv.Bernard z Tironu, francouzský benediktinský mnich, opat (910 let)
- 30.dubna 1912** zemřel František Kmoch, český kapelník a skladatel (110 let)
- 4. dubna 1912** se narodil Mons.ThDr. Karel Šebor. Byl to první kněz, který 6.12.1964 v chrámu sv. Víta sloužil mši svatou čelem k lidu. (110 let)

O velikonočních svátcích bude v katedrále sv. Víta, Václava, Vojtěcha a Panny Marie vystaven kříž, který do 10.6.1942 visel v lidické škole.

Uzávěrka příštího čísla je 23. dubna 2022

***Ježíš byl vzkříšen, je tvou nadějí,
již nejsi pod nadvládou hříchu, zla!
Zvítězila láska, zvítězilo milosrdenství.
Vždycky vítězí Boží milosrdenství.***

(papež František)

Autoři časopisu

**vám všem a vašim blízkým
vyprošují
požehnané Velikonoce,
plné radosti
z Kristova zmrtvýchvstání
a prožité s vědomím,
že jako vstal z mrtvých Pán,
vstaneme jednou i my.**

***Program bohoslužeb v našich farnostech
a další akce ve farnosti jsou ohlašovány při ohláškách
nebo je sledujte na farním webu,
který je na adrese:
www.farnostkostelec.cz***

Neprodejné. Jen pro vnitřní potřebu. Za obsah článku ručí jeho autor.